

det, det ærede Medlem mente med sin Udtalelse om Erhvervelse af Jord til Staten, glæder det mig, thi det viser dog nogen Forhandlingsvillighed.

Det ærede Medlem nævnte, at det, der volder Vanskelighed ved Oprettelse af Husmandsbrug, er ikke Jordpriserne, men Bygnings- og Besætningspriserne. Det ærede Medlem har saa ikke lagt Mærke til, at Besætningspriserne er gaaet stærkt ned, de er i Øjeblikket saa langt nede, at de ikke kan volde synderlig større Vanskeligheder end før Krigen, og det glæder mig, at det ikke har ramt det ærede Medlem haardere, end Tilfældet her har været, naar han slet ikke har bemærket det. Med Hensyn til Byggepriserne er det jo heller ikke saa vanskeligt, som det har været, Byggepriserne er gaaet en Del ned; men det er der jo taget Hensyn til i Forslaget.

Med disse Bemærkninger til det ærede Medlem skal jeg gaa over til at omtale selve det foreliggende Lovforslag, og jeg vil sige den højtærede Landbrugsminister Tak, fordi han har fremsat Lovforslag her i Tinget og paa ny udfoldet en energisk Virksomhed for at faa det gennemført. Og hvorfor er det nu saa nødvendigt at faa Lovforslaget gennemført? Jo, det er det ikke mindst af den Grund, at Erhvervs-mulighederne ikke alene i Øjeblikket er vanskelige, men ogsaa i den foregaaende Tid har været det og desværre maaske ogsaa i den nærmest kommende Tid vil vedblive med at være af en saadan Beskaffenhed, at har det været nødvendigt før, er det endnu mere nødvendigt nu at gøre Jorden tilgængelig for Folket i saa stor Udstrækning som muligt. Jeg vilde være det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer af Tinget taknemmelig, hvis de kunde nævne et Erhverv, om hvilket man kunde sige til den Ungdom, som skal vælge sig et Erhverv: Naar du vælger det, og du ellers er dygtig og passer din Gerning, kan du være nogenlunde sikker paa at kunne skabe dig en Eksistens. Men det kan man ikke. Det eneste Sted, hvor man med nogenlunde Sikkerhed er i Stand til at skabe et Erhverv, hvorved man kan ernære en Familie, er netop Jorden, og derfor er det saa nødvendigt, at man henviser til Jorden og søger i videst mulige Udstrækning og paa bedst mulige Vilkaar at gøre den tilgængelig for den opvoksende Ungdom.

Det er et ejendommeligt Forhold, at der er Landsogne, som affolkes, og hvis man ser nøjere efter, hvad det er for Landsogne, finder man, at det i Almindelighed nærmest er de Sogne, der har den gode

Jord; derimod har de Landsogne, hvor Befolkningen forøges, som Regel den mindre gode Jord. Hvad er nu Aarsagen hertil? Jo, Aarsagen er den, at det omtrent har været umuligt at faa fat i Jord i disse Egne, i hvert Fald indtil vi fik Loven af 4. Oktober 1919, og indtil Udstykningsforeningerne begyndte at virke. Man er fra visse Sider tilbøjelig til at sige, at naar Landsognene affolkes, ligger det i, at Arbejderne hellere vil ind til Byerne end arbejde ude paa Landet. Det er nu den Slags Fraser, man ikke skal tage alt for højtideligt. Sandheden er jo den, at Maskinerne har gjort det muligt for de store Gaarde at faa deres Arbejde udført med en mindre Arbejdsstyrke end tidligere, og naar det saa er saa vanskeligt at faa Jord til Oprettelse af selvstændige Hjem, ja, saa forstaar man, at det let vil gaa saaledes, at Landet bliver affolket, og at Byerne vokser, og der er vel ingen, der vil bestride Rigtigheden af, at det ikke kan gaa i det lange Løb. Hvis Forholdene endda havde ligget saadan, at det store Landbrug havde været lukrativt i Øjeblikket, at det havde givet god Afkastning, saa det kunde have givet en saadan Løn for det Arbejde, det skal have udført, at de, der udfører Arbejdet, kunde føre en nogenlunde rimelig Tilværelse. Men dersom vi taler med de store Landbrugere — det ærede Medlem, der talte lige før mig, var inde paa det samme — vil vi jo høre, at Vilkaarene er meget vanskelige for dem. De klager højtlydt; de klager over forskellige Ting, over Skatterne og over den efter deres Mening alt for store Arbejds løn, og det forekommer mig, at man ogsaa fra det ærede Medlems Side undertiden har hørt noget i den Retning. Men det kan dog ikke paastaas, at de, der udfører Arbejdet for dem, fører nogen særlig god Tilværelse. Nej, man kan sige om Landarbejderne, at de og alle samtlige Arbejdere — vel at mærke, naar man holder sig til dem, der har Beskæftigelse — er de daarligst stillede.

Naar da Forholdet er det, at de store Jordejere beklager sig, har vanskeligt ved at klare sig, og at de, der udfører Arbejdet for dem, faar en meget ringe Løn og fører en Tilværelse, som helst skulde forbedres en hel Del, skulde man synes, det maatte være saare let at komme overens om noget her. De, der har de store Arealer, kunde jo udmærket afstaa en Del af disse. Vi ved af Statistikken, at der er Jord nok, og at der er Hænder nok, som gerne vil have Beskæftigelse paa Jorden, hvorfor saa ikke sætte de to Ting i Forbindelse med hinan-